

[Krag.]

kelig overfor Nødssituationen havde bragt Hjælp af blivende Betydning og var præget af det konservative Folkepartis Indsats. Det ærede Medlem talte ganske vist om, at den Politik, som her var ført, var Udtryk for et videre Udsyn, hvad der antagelig vilde sige, at de Fordele, dette Forlig medførte, laa saa fjernt, at Øjne som Venstres ikke var i Stand til at faa Øje derpaa.

Det er muligt, at det ærede Medlem kan mene det, og jeg kan ikke vide, hvilke Fata Morgana Regeringspartierne har fremtryllet for det konservative Folkepartis Øjne, det kan jeg ingen som helst Anelse have om. Men jeg kan forsikre det, at det er en fuldkommen Fiktion, naar det tror, at det gennem dette Forlig har faaet Adgang til at se ind i et Fremtidens Land, som bringer Lettelser og Lempelser, som hjælper til Byrdernes Afsvækkelse og til Krisens Virkninger Formindskelse. Tværtimod, naar den Skatteudskrivning, der nu foretages, paa nogle og tredive Mill. Kr., har fundet Sted, naar den Understøttelsesuddeling, som skal være Konsekvensen deraf, er sket, og ganske kort Tid er forløbet, saa er Erhvervslivet i Henseende til sin Kapitalmasse blevet saa meget ringere stillet, som det Beløb, der er uddraget deraf gennem disse Skatter, andrager, og Nødtilstanden blandt dem, man vil hjælpe, er uforandret. De to Regeringsunderstøttelsesforslag til et samlet Beløb af 42 Mill. Kr. har man vedtaget, de er sikre.

Indkomstkatten har Regeringen praktisk talt faaet, som den har krævet. Jeg har gjort opmærksom paa, at mellem den Bund, der er lagt, og den faktiske Bund er der i Tusindvis og atter Tusindvis af Skatteydere, som ikke rammes af denne Indkomstskat, nemlig det store Flertal af dem, hvortil det førende Parti i Regeringskoalitionen støtter sig.

Formueskatten har man ændret, som det er paavist af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, paa en urimelig Maade, og derved gennem har man forkludret det Princip, Hensynet til Formuens Afkastning, som man tidligere har været enig med Venstre om skulde lægges til Grund for enhver Formueskatning.

Man har faaet tilvejebragt en Særskat til Understøttelsesformaal, lagt paa et enkelt Udsnit af Befolkningen, nemlig dem, der benytter Motorkøretøjer.

Landbrugets Skatter lades uændrede. Det Krisefond, hvortil man havde stillet saa store Forventninger, faar man ikke oprettet. Til Forliget er der ikke knyttet nogen som

helst forbedret Akkord-Ordning. Man faar ikke tilvejebragt nogen som helst ændret Udgiftsfordeling mellem Stat og Kommuner. Ja, ikke en Gang Kommunernes Udgifter til Sindssyge, Aandssvage og Epileptikere o. s. v., som de Konservative dog i Fjor i Landstinget stemte for at overføre fra Kommunerne til Statskassen, og som den højtærede Socialminister i sin store Socialreform har foreslaaet at Staten skal bære, ikke en Gang disse Udgifter har man faaet overført.

1922-Ordningen har man faaet yderligere afsvækket. Det livsvigtige Princip, som har været Traaden gennem konservativ Politik, saa længe den overhovedet er ført her i Landet, Nødvendigheden af at bringe Ofre for et solidt Værn baade til Lands og Vands har man overklippet. Men saa har man ganske vist ogsaa faaet Pæretolden i Stedet for, og samtidig beholder den højtærede Finansminister de 26 Mill. Kr., som er Statsregnskabet Overskud for 1930—31.

Man kan i Sandhed sige, at dette Forlig paa ny bekræfter Sandheden af det gamle Ord: den, Guderne vil ødelægge, slaar de med Blindhed!

Det var virkelig morsomt i Eftermiddags at se den højtærede Statsminister paa Talerstolen. Han gjorde nøjagtigt den Figur, jeg havde ventet, han vilde gøre. Ja tænk, i Dag staar han ved Maalet: Fører for en stor Koalition, som mønstrer Flertallet baade i Folketinget og i Landstinget. Var det da ikke naturligt, at han alfaderlig brede Armene ud over den Del af Salen, som nu hører ham til, og dystert formanende vendte sig mod os andre? Jo, det var slet ikke underligt, det var ganske, som jeg havde ventet det. Det var med en Værdighed og med en Patos, en Uddeling af Ros og Dadel, en Skillen Faarene fra Bukkene i denne Sal, som virkelig var morsom at opleve for en Gangs Skyld — det skulde glæde mig, om det kun blev for een Gangs Skyld.

Saa sagde da den højtærede Statsminister til det konservative Folkeparti — det var den Form, han iklædte sin Ros, og det er netop Tegnet paa den store Filosof, at han kan forme sin Ros saaledes, at samtidig med at det bliver en Ros til den ene Side, bliver det en Formaning til den anden — den højtærede Statsminister sagde: Kun selvstændige Partier kan gøre en politisk Indsats. Kun selvstændige Partier — og derfor glædede det den højtærede Statsminister overordentligt, at det konservative Folkeparti i Dag udviste Selvstændighed! Det er blevet sagt, at hidtil har det gaet i Venstres Gangkurv, men nu er altsaa Partiet